

PARALYMPIAPAPIN HUONEENTAULU / Olli-Pekka Silfverhuth

Kisapapin työssä yhdistyy monta ulottuvuutta. Kyse on huippu-urheilijoiden ja heidän taustajoukkojensa kanssakulkijana olemisesta. Kanssakulkeminen puolestaan on vierellä olemista, kuuntelemista, tukemista ja erilaisten tilanteiden ”lukemista”. Toiminta perustuu luottamukseen ja vuorovaikutukseen. Kisapappi ei ole tyrkyllä, vaan tarjolla.

Kisapappina olen joukkueen jäsen, ja samalla tavalla eräänlainen ”ulkojäsen”. Jälkimmäisellä tarkoitan ennen kaikkea sitä, että olen joukkueessa toisessa roolissa kuin muut. En ole mukana urheiljana, valmentajana, johtajana tai sponsorin edustajana, vaan olen ihmisenä ihmisiä varten. Oman roolin ottaminen ja ymmärtäminen ovat avainasemassa työn onnistumisen kannalta. Papille voidaan puhua paljon sellaista, mitä ei haluta jakaa muiden joukkueessa mukana olevien kanssa. Urheilumaailma huipulla on kova maailma, joka on suoritus- ja tuloskeskeinen. Kisapappina haluan tuoda mukaan ripauksen inhimillisyyttä sanan kaikessa merkityksessä.

Olen ollut aikanaan vajaa viisi vuotta merimiespappina. Merimiespappi tekee työtä liikkeellä olevien ihmisten parissa ja kaukana kotoaan olevien ihmisten kanssa. Jotain samaa löydän aina uudestaan myös kisapapin työstä. Pappina ja kanssakulkijana kohtaan urheilijoita leireillä ja matkoilla, jolloin he ovat työnsä takia liikkeellä ja poissa tutuista ympyröistä. He eivät ole lomamatkalla, mutta kantavat mukanaan oman elämänsä kokonaisuutta. Ihmisen elämän ilot, murheet, toiveet, pettymykset, kivut ja onnistumisen tunteet ovat kulkevat matkassa. Kisapappina olen jakamassa koko elämän kirjoja ihmisten kanssa, joita työ ja tärkeä elämäalue on vienyt pois kotoa. Kohtaan urheilijoita, valmentajia ja muita joukkueen ihmisiä heidän elämänsä arjessa (harjoittelu, leirit) tai juhlassa (kilpailut).

Kisapapin työssä on oltava selkeä identiteetti sen suhteen, että miten toimia pappina niissä olosuhteissa, jotka eivät ole valmiiksi katettuja. On oltava valmis monenlaiseen työhön, myös oman elämänsä mukavuusalueen ulkopuolella tapahtuvaan. Papin työ hoituu parhaiten elämällä ja hengittämällä joukkueen tunnetta ja tilaa. Tämä puolestaan tarkoittaa valmiutta myös suunnitelmien nopeisiin tarkistamisiin, koska kilpailuissa ja leireillä tilanteet sekä tunnelmat muuttuvat nopeastikin. Juuri se tekee työstä niin mielenkiintoisen ja haastavan. Uuden päivän alkaessa ei voi koskaan tietää mitä päivä tuo tullessaan, vaikka jonkinlainen suunnitelma olisikin mielessä jo olemassa.

Kirkon toiminta ei ole sidottu rakennuksiin ja kiinteistöihin. Se tapahtuu siellä, missä ihmiset ovat. Näin ollen kirkon toiminta huippu-urheilussakin on lopulta oikeastaan samaa perustyötä, mitä kirkon työ muutenkin on – läsnäoloa ja kanssakulkemista, elämän jakamista ja elämän ihmettelyä, Jumalan hyvyyden ja armon välittämistä.

Kirkon työntekijöiden läsnäolo huippu-urheilussa ja urheilussa ylipäättänsä on erittäin tärkeää. Urheilu on elämäalue, jossa pohditaan aivan samoja kysymyksiä kuin muuallakin. Tällä alueella kirkon läsnäololla on paikkansa. Sitä jopa laajalti toivotaan. Kuten yksi itsenäinen ja päämäärätietoinen urheilija kerran minulle totesi: *”Ei tarvitse olla kuin yksi hetki, jossa papin kanssa on saanut jakaa tunteitaan, niin ymmärtää miksi joukkueessa on kisapappi.”*